

Maiju Vainionpää

TULITKO SÄ AIHEUTTAMAAN DRAAMAA?

Teatteri-ilmaisun ohjaajana seurakunnassa

Opinnäytetyö

CENTRIA AMMATTIKORKEAKOULU

Esittävän taiteen koulutusohjelma

Kesäkuu 2013

TIIVISTELMÄ OPINNÄYTETYÖSTÄ

Yksikkö Kokkola-Pietarsaaren yksikkö	Aika kesäkuu 2013	Tekijä/tekijät Maiju Vainionpää
Koulutusohjelma Esittävä taide		
Työn nimi TULITKO SÄ AIHEUTTAMAAN DRAAMAA?- Teatteri-ilmaisun ohjaajana seurakunnassa		
Työn ohjaaja Hilkka Hyttinen		Sivumäärä 35+1
Työelämäohjaaja -		
<p>Tämä opinnäytetyö on laadullinen tutkimus, jossa kirjoittaja pohtii teatteri-ilmaisun ohjaajan mahdollista työnkuvaa seurakunnassa. Tutkimusmenetelmänä käytetään hermeneuttista fenomenologista tutkimusta, jonka pyrkimyksenä on ymmärtää tutkittua kohdetta ja tulkita sitä.</p> <p>Opinnäytetyön käytännön aineisto on saatu kirjoittajan tekemästä syventävästä harjoittelusta, joka toteutettiin Lapuan Tuomiokirkkoseurakunnassa ja Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa vuosina 2011-2012. Tietoperustana toimivat erilaiset kirjallisuuden lähteet, joita täydennetään kirjoittajan omilla pohdinnoilla, havainnoilla ja kokemuksilla. Lisäksi lähteenä käytetään kirjoittajan pitämää harjoittelutyöviikkoa syventävästä harjoittelusta.</p> <p>Opinnäytetyössä kerrotaan lyhyesti teatterin ja kirkon historiallisista yhteyksistä. Lisäksi avataan lyhyesti mikä on teatteri-ilmaisun ohjaaja työnkuva ja lisäksi kerrotaan kokemuksesta syventävässä harjoittelussa.</p> <p>Opinnäytetyön kirjoittajalle selvisi, että teatteri-ilmaisun ohjaajan työnkuva antaa monia erilaisia teatterin mahdollisuuksia toimia seurakunnassa. Kirjoittaja huomasi, että haasteensa tuovat draamatyöskentelystä aiheutuvat jännitteet. Lisäksi selvisi, että draama on uudenlaista toimintaa vakiintuneiden toimintojen rinnalla seurakunnassa.</p>		
Asiasanat draama, seurakunta, teatteri-ilmaisun ohjaaja		

ABSTRACT

Unit Kokkola-Pietarsaari	Date June 2013	Author Maiju Vainionpää
Degree programme Performing arts		
Name of thesis DID YOU COME HERE TO CAUSE DRAMA?– Drama instructor in parish		
Instructor Hilkka Hyttinen		Pages 35+1
Supervisor -		
<p>This thesis is a qualitative research. The author discusses the drama instructor's possible job description in a parish. Hermeneutic- phenomenological research was used as a research method, which objective is to understand the research topic and interpret it.</p> <p>The research material of this thesis has been gained from the author's own advanced practical training, which was implemented at parishes in Lapua and Kokkola in 2011 and 2012. Literature has been used as the basis of knowledge, and it has been supplemented with author's own thoughts, observations and experiences. The author's notes of the practical training were also used as a source of information.</p> <p>This thesis briefly discusses the historical connections of theater and church. It also briefly explains the overall job description of drama instructors and analyses experiences of practical training.</p> <p>Durin the thesis work the author discovered, that drama instructor's job description allows for many different ways of theatrical expressions to work within a parish. Author noticed that tensions caused by working with drama bring many challenges. Also was noticed that drama is a new kind of activity that can exist alongside with the old, established functions in church.</p>		
Key words drama, drama instructor, parish		

TIIVISTELMÄ
ABSTRACT
SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	1
2	TEATTERI-ILMAISUN OHJAAJA	3
2.1	MONIAMMATILLINEN OSAAJA.....	3
2.2	TIE OHJAAJAKSI	4
2.3	LUOVUUDEN LAHJA	7
3	TEATTERIN JA KIRKON SUHDE	9
3.1	KIRKKONÄYTELMÄ.....	9
3.2	TÄMÄN PÄIVÄN MAHDOLLISUUDET	15
4	SYVENTÄVÄ HARJOITTELU.....	16
4.1	LÄHTÖKOHDAT.....	16
4.2	LAPUAN TUOMIOKIRKKOSEURAKUNTA	17
4.3	KOKKOLAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA	19
4.4	DRAAMARYHMÄT	20
4.5	LAPSET	21
4.6	NUORET	22
4.7	DIAKONIAN ERITYISRYHMÄ.....	27
4.8	ME NAISET	28
4.9	HARJOITTELUSSA NOUSSEITA AJATUKSIA.....	29
5	LOPPUPÄÄTELMÄ.....	32
	LÄHTEET	34
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

Tässä opinnäytetyössä tutkin teatterin ja seurakunnan suhdetta. Lisäksi tutkin teatteri-ilmaisun ohjaajan työnkuvaa; miten teatteri-ilmaisun ohjaajan ammattia voidaan hyödyntää seurakunnan toiminnassa. Selvitän lyhyesti millainen historia teatterin käytöllä on seurakunnassa. Pohdin myös sitä mistä esimerkiksi nousee kirkon asenne teatterin syntyisyyttä kohtaan.

Opinnäytetyön nimi on tullut harjoittelusta. Aino-Kaarina Mäkisalon mukaan sana *draama* tulee kreikan kielestä, joka tarkoittaa *tapahtuminen* (Mäkisalo 1982, 8). Harjoittelussani nuorisotyöntekijä totesi pilke silmäkulmassa, tullaanko tässä harjoittelussa aiheuttamaan draamaa seurakunnassa. Tämä kommentti kuulosti siltä, että draama on vieras aihe seurakunnassa.

Tämä opinnäytetyö on laadullinen tutkimuslähtöinen työ eli työ rakentuu tietoperustan ja käytännön aineistosta. Tietoperustana toimii aiemmat lähdekirjallisuudet kirkosta ja teatterista, joita täydennän omilla pohdinnoillani. Aineistona käytän syventävää harjoitteluani Lapuan Tuomiokirkkoseurakunnalla ja Kokkolan suomalaisella seurakunnalla, josta kerron luvussa 4 tarkemmin. Lisäksi käytän lähteenä harjoittelutyövihkoani syventävästä harjoittelusta, joihin olen kirjannut havaintoja ja kokemuksiani.

Tutkimusmenetelmänä käytän hermeneuttista fenomenologista tutkimusta. Leena Rouhiaisen mukaan pyrkimyksenä on ymmärtää tutkittua kohdetta ja tulkita sitä, tässä tapauksessa kohteella tarkoitetaan teatteri-ilmaisun ohjaajuutta seurakunnassa. Rouhiainen toteaa hermeneuttisen fenomenologian tavoitteena olevan uu-

den ymmärryksen luominen tutkimastaan kohteestaan, siitä miten tutkittu kohde on olemassa suhteessa ympäröivään maailmaan. (Rouhiainen 2010.)

Opinnäytetyön alussa tarkastelen ja avaan, mikä on teatteri-ilmaisun ohjaaja; mitä ammattinimikkeellä tarkoitetaan ja mitä siihen sisältyy. Tämän jälkeen kerron teatterin ja seurakunnan historiasta, jonka jälkeen avaan kokemuksiani syventävästä harjoittelusta seurakunnissa. Opinnäytetyössä pohdin myös kristillisiä arvoja ja niiden suhdetta esittävään taiteeseen.

Minulla on kiinnostusta toimia teatteri-ilmaisun ohjaajana tai ainakin käyttää saamaani koulutusta seurakunnassa. Seurakunta on paikka, joka koostuu Jumalan uskovista ihmisistä, johon myös minä kuulun. Opinnäytetyössä pyrin löytämään keinoja ja tapoja, miten draama voisi toimia keskellä seurakunnan arkea. Lisäksi tarkoitukseni on syventää omaa tietopohjaa.

2 TEATTERI-ILMAISUN OHJAAJA

Jo syventävässä harjoittelussa Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa itselleni selvisi, ettei ole selvää mitä kyseinen ammattinimike tarkoittaa. Minulta kysyttiin, kun kerroin opiskeluistani, opiskelemmeko näyttelemistä, ohjaamista vai kumpaakin. Ja toisena yleensä kysytään, mitä meistä tulee, näyttelijöitä vai ohjaajia. Tämän vuoksi on hyvä selventää lyhyesti, mikä on teatteri-ilmaisun ohjaaja.

2.1 Moniammatillinen osaaja

Opintojeni alussa oletin teatteri-ilmaisun ohjaajan liittyvän nimensä puolesta esittävään teatteriin ja sen ohjaamiseen. Nykyään kuvaavampi sana kyseisestä ammatista on mielestäni moniammatillinen osaaja. Esittävän taiteen koulutusohjelmassa kerrotaan ammatista seuraavanlaisesti:

”Teatteri-ilmaisun ohjaajat toimivat taidealan ohjaus-, opetus ja suunnittelutehtävissä niin teatteriryhmissä, taiteen perusopetuksessa, harrastajateatterikentällä. Nuoriso- ja sosiaalityön alueilla teatteri-ilmaisun ohjaaja soveltaa taiteen osaamistaan yhteistyössä hyvinvointialojen ammattilaisten kanssa.” (Centria ammattikorkeakoulu 2013.)

Koulutusohjelman mukaan esittävässä taiteessa opiskellaan monipuolisesti esittävän ja osallistavan teatterin muotoja. Olen opinnoissa saanut harjoitella esittävän taiteen ilmaisumuotojen hyödyntämistä monikulttuurisissa yhteisöissä sekä oppinut näkemään ajankohtaisia suomalaisen elämäntavan ja kulttuurin ilmiöitä, ku-

ten koulutusohjelmassa sanotaan. Lisäksi olen huomannut, että opiskelu on valmentanut minua laaja-alaiseen ammattitaitoon taidekasvatuksen ja -harrastuksen alueella. (Centria ammattikorkeakoulu 2013.) Tämän perusteella voin sanoa, että teatteri-ilmaisun ohjaaja on teatterialan moniammatilainen.

Emmi Videnojan mukaan ammatti-identiteettimme koostuu seuraavista elementeistä: taiteilijasta, opettajasta, fasilitaattorista, äidistä, kouluttajasta ja ryhmän johtajasta (Videnoja 2007, 23). Tähän lisäisin vielä sen, että identiteetti muodostuu omista mieltymyksistä ja kiinnostuksen kohteista. Mielestäni teatteri-ilmaisun ohjaajan työkenttä on laaja. On sanottu, että vain oma mielikuvitus on rajana työllistymisessä. Olen asiasta samaa mieltä ja lisäisin, että suuntautumiseen vaikuttaa omat kiinnostuksen kohteet. Koulutusohjelmassa mainittujen työpaikkojen lisäksi, haluan lisätä mahdolliseksi työkentäksi myös seurakunnat, joka tulee omista kiinnostuksistani.

2.2 Tie ohjaajaksi

Aloitin teatteriharrastuksen ala-asteella. Teatteriharrastuksen jatkuessa, yläasteella elämäni tuli seurakuntaelämä. Harrastin teatteria ja osallistuin aktiivisesti seurakunnantoimintaan. Syy, miksi päädyin opiskelemaan esittävää taidetta ammattikorkeakouluun, johtui kristillisissä piireissä nähdyistä teatteriesityksistä. Teatteriohjaaja Antti Sevanto on vastannut teatteri-ilmaisun ohjaaja Hilikka Mäkisen haastattelussa, mitä tarkoitetaan kristillisellä teatterilla seuraavanlaisesti:

”Kun puhutaan kristillisestä teatterista, tarkoitetaan sillä pääosin kristittyjen tekijöiden teatteriesityksiä uskonnollisista aiheista. Tätä mieltä on Antti Sevanto, yksi kristillisen teatterin uranuurtajista.” (Mäkinen 2008, 6.)

Mielestäni nähdyt kristilliset esitykset olivat huonosti toteutettuja, joka vaikutti myös niiden sisältöön. Esitysten aiheet olivat mustavalkoisia, joissa Jumala lopuksi ratkaisi tilanteen. Lisäksi esityksen roolihenkilöihin ei pystynyt samaistumaan. Esitykset eivät myöskään jättäneet katsojalle ajattelemisen varaa, vaan ne julistivat yhtä oikeaa totuutta. Hilkkä Mäkisen haastattelema, teatteri-ilmaisun ohjaaja Jouni Laine, kiteytti hyvin ajatukseni hyvän kristillisen teatterin tekemisestä seuraavallisesti:

”Hyvän kristillisen teatterin tekemiseen tarvitaan mustavalkoisuuden ja propagandisuuden välttämistä sekä yksiulotteisuutta ja amatöörimäisyyttä. Ei saa olla liian helppoa, valmiiksi pureskeltua eikä rautalangasta väännettyä. Ja mikä tärkeintä, on muistettava, ettei evankeliumi itsessään anna oikeutta tehdä taiteellisesti tökeröä draamaa.” (Mäkinen, 2008, 24.)

Vehkalahden mukaan teatteri-ilmaisun ohjaaja toimii omista lähtökohdista (2006, 23). Minun lähtökohtani kumpuavat omista kokemuksistani ja kiinnostuksen kohteista. Olen nähnyt opinnoissani, kuinka voimakas työskentelyväline draama voi olla. Draaman tehtävä on mielestäni haastaa ja panna ajattelemaan sekä katsojan että tekijänkin. Hyvänä esimerkkinä draaman voimasta seurakunnantyössä on Lapuan Tuomiokirkkoseurakunnassa tehty musiikinäytelmä vuonna 2007, jossa olin mukana. Tässä musikaalissa mukana oleminen näytti minulle, kuinka sitoutuneita nuoret olivat musikaalia tehdessään ja samalla myös seurakunnan toiminnassa.

taan. Tämän vuoksi toivon, että draama otettaisiin työskentelyvälineeksi Suomen seurakuntiin. Tämä sai minut tekemään syventävän harjoittelun seurakunnissa.

Yksi esimerkki seurakunnassa järjestettävästä teatteritoiminnasta löytyy Annukka Häkämiehen artikkelista. Häkämies kirjoittaa, miten Tampereella toimii viisi vuotta sitten perustettu draamaryhmä Hetkinen. Sen tavoitteena on tutkia kristityn arkea ja suhdetta Raamatun henkilöhahmoihin. Artikkelia lukiessani huomaan ajattelevan samoin kuten Häkämies. Hän kirjoittaa, miten draamaa käytetään keinoon tutkittaessa, mitä tekstien henkilöiden tilanteissa olisi itse ajateltu, tunnettu tai toimittu. Olen samaa mieltä siitä, että draaman avulla Raamatun henkilöiden kohtalot tulevat läheisimmiksi ja auttavat ymmärtämään niitä inhimillisesti mahdollisia tilanteita, joissa Jumala on toiminut heidän elämässään. Häkämiehen mukaan osallistavassa draamatyöskentelyssä kehittyy myös empatiataito, eli kyky myötäelää. (Häkämies 2013.)

Häkämiehen artikkeliin liittyen Reetta Vehkalahti kirjoittaa, että teatteri-ilmaisu pohjautuu omiin havaintoihin ja aistimuksiin. Sen tarkoituksena on tunnustella, havainnoida ja tutkia, huomata oma tilansa ja olemuksensa suhteessa muihin. Olen Vehkalahden kanssa samaa mieltä siitä, että teatteri-ilmaisu on leikkimistä perustuen ja peilaten ympäröivää todellisuutta. Hän esittää, että se on tapa muodostaa ja ymmärtää omaa suhdettaan maailmaan. (Vehkalahti 2006, 32.)

Teatteri-ilmaisu on yksi taiteen muodoista. Tämä muoto on ollut oma kanavani havainnoida itseäni ja maailmaa, kuten Vehkalahti aiemmin esittää (Vehkalahti 2006, 32). Itse taiteen avulla voimme kokea lohdutusta, mielenrauhaa, mielihyvää, rohkaisua, innostusta tai ymmärtää elämäntilanteita kuten Häkämies uskoo. Hänen mukaansa taide virvoittaa, mutta voi myös haavoittaa. Olen samaa mieltä

Häkämiehen kanssa siitä, että taiteen avulla meillä on mahdollisuus tutkia itseämme, suhdettamme maailmaan ja Jumalaan. (Häkämies 2013)

2.3 Luovuuden lahja

”Myös näytelmä voi olla lahja, jonka joku on saanut palvellakseen sillä toista.” (Kivekäs 1967, 29.)

Uskon samaan mihin Häkämies, että taide on meille annettu lahja. Hänen mukaansa Jumala on suuri taidemestari, joka luo tyhjästä. Kuten Raamatun ensimmäisen luku alkaa sanoilla: ”Alussa Jumala loi taivaat ja maat..” (Pyhä Raamattu 2012, 1. Moos 1:1). Häkämies toteaa, että ihminen taasen yhdistää jo luotua ja olemassa olevaa itselleen ja ehkä kulttuurille taiteessaan uudella tavalla. (Häkämies 2013.)

Luovuus on meille annettu lahja. Jumala on luonut meistä luovia, koska olemme luotuja Hänen kuvakseen. ”Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme..” (Pyhä Raamattu 2012, 1. Moos 1:26). Se on ihmiseen asetettu perusominaisuus. Luovuus on meille kanava ilmaista itseämme. Itse olen kiitollinen tästä luovuuden lahjasta, jonka olen saanut ja haluan, että tämä lahja tulisi kaikille jaettavaksi eikä pelkästään itselleni.

Luovuutta voidaan silti myös käyttää väärin. Näyttelijä Hannu-Pekka Björkmanin mukaan taiteilijalla on suuri vastuu, jonka kyvyt ovat sekä lahja että risti. Minusta on osuvasti kuvattu. Ymmärrän asian niin, että taiteen lahjalla voimme hajottaa tai rakentaa. Hän jatkaa, ettei taiteesta tulisi muodostua epäjumala, jolle uhrataan

kaikki ja jonka verukkeella kaikki on sallittua. Olen samaa mieltä Björkmanin kanssa siitä, että taiteen kanssa kannattaa olla varovainen; siitä voi muodostua epäjumala ja palvoisimme Luojan sijasta luotua. Björkman esittää, että taiteilijuus ei oikeuta mihinkään, se ainoastaan velvoittaa. Se velvoittaa pitämään huolta lahjastaan ja rakastamaan sitä; samalla tavoin kuin ihmisiä, jotka joutuvat sen vaikutuspiiriin. (Björkman 2007, 108.)

3 TEATTERIN JA KIRKON SUHDE

Seuraavassa tarkastelen teatterin ja kirkon suhdetta tutkimalla niiden historiaa ja nykyhetkeä. Minulla on ollut käsitys, että teatteri ja kirkko kulkevat omia teitensä. Kirjoittaessani kirkkonäytelmästä ja kirkkodraamasta, tarkoitan niillä samaa asiaa.

3.1 Kirkkonäytelmä

Lukiessani eri lähteitä teatterin ja kirkon historiasta, huomaan, että kirkolla ja teatterilla on pitkä yhteinen historia. Teatteriohjaaja Lilja Kinnunen- Riipinen toteaa, että kirkkonäytelmien esittäminen periytyy jopa 900-luvulta (Kinnunen – Riipinen 2009, 140). Monet muutkin lähteet vahvistavat kirkkonäytelmien pitkän historian. Pappi ja bibliodraamaohjaaja Aino-Kaarina Mäkisalo toteaa, että kirkkodraamalla on tuhansia vuosia vanhat perinteet. Meidän länsimaisen kulttuurimme juuret ovat kahdessa maaperässä: juutalaisessa kulttidraamassa ja antiikin Kreikan jumalanpalveluskultissa. (1982, 5.) Hän kertoo seuraavasti:

”Kaikissa kulttuuripiireissä ja kaikkien uskontojen alueella maapallolla teatteri on aina syntynyt jumalanpalveluksesta, kultista. Nämä eivät siis olekaan äärimmäiset vastakohdat, kuten usein ajatellaan, vaan samaa alkusolua.” (Mäkisalo 1982, 5.)

Sana alkusolu viehättää minua. Vaikka Antiikin Kreikassa draama oli valjastettu epäjumalien palvontaan, juutalaisessa jumalanpalvelustraditiossa on samoja ai-

neksia. Teatterilla on siis juurensa jumalanpalveluksessa. Kreikkalainen antiikin draama palveli pastori Pekka Kivekkään (1967, 3) mukaan uskontoa ja kuvasi ihmisen riippuvuutta jumaluuksista. Kreikkalaisten näytämölliset ilmaisumuodot kuten tragedia, komedia ja pantomiimi siirtyivät perintönä roomalaisille. Keisarit Nero ja Domitianus käyttivät näytelmää aseena kristittyjä vastaan. Näytelmässä kristitty esitettiin koomisena hahmona. Vaikka kristinusko sai valtionuskonnon aseman keisari Konstantinuksen aikana, pilkattiin nuorta kirkkoa ja sen tapoja näytelmän keinoin. Tästä johtuen kirkolliskokoukset vastustivat teatterin siveettömyyttä vielä jopa 1100-luvulle asti. (Kivekäs 1967, 3.)

Teatterin katsottiin olevan paha, joka vie pois Jumalasta. Vielä tänä päivänä saat-
taa kuulla puhuttavan joissakin seurakunnissa, että teatteri ja näytteleminen ovat syntiä. Itse näkisin, ettei teatteri itsessään ole syntiä, vaan ihminen itse, joka tekee teatteria. Kuten näyttelijä Hannu-Pekka Björkman on todennut:

”Jos joku kysyi, onko teatteri synnillistä, vastaisin, että on.
Mutta, että teatterissa syntiä tekevät vain ihmiset, niin
kuin muissakin yhteisöissä.” (Björkman 2007, 107.)

Pekka Kivekäs esittää, että juuret keskiajan kristilliselle teatterille löytyvät jumalanpalveluksesta. Hänen mukaansa on löydetty pääsiäistrooppi, jota voidaan pitää alkuna länsimaiselle kristilliselle teatterille. Trooppi muotoutui gregoriaanisesta kirkkolaulusta, kun joihinkin messun teksteihin ruvettiin lisäämään uskovaisille sisältöä selittäviä sanoja kuvioidun sävelmän sallimissa rajoissa. (Kivekäs 1967, 3.)

Aino-Kaarina Mäkisaloon mukaan kirkkonäytelmien synnyn aikana kirkon jumalanpalveluksia alettiin rikastuttaa esittämällä raamatun tekstejä yksinkertaisina dramatisointeina, varsinkin suurina juhlapyhinä. Kirkkonäytelmissä käytettiin siis raamattua tekstinä ja näitten näytelmien laajetessa, ne kehittyivät vähitellen nk. liturgisiksi kirkkonäytelmiksi. Mäkisalo jatkaa, että ne olivat edelleen osa jumalanpalvelusmessua ja niitä esitettiin kirkkotilassa, joissa näyttelijöinä toimivat ainoistaan piispat, papit ja munkit, koska tehtävä oli liian pyhä maallikoiden esitettäväksi. Liturgisen kirkkonäytelmän lisäksi kehittyi myös toinen nk. kirkkodraaman laji nimeltään dramaattinen kirkkonäytelmä, joita näyteltiin kirkossa aluksi. Näyttelijämäärien kasvaessa, maallikot pääsivät mukaan ja esityspaikka vaihtui kirkosta kirkon portaille, toreille ja rakennetuille näyttämökorokkeille. Merkille pantavaa on, että kirkkonäytelmän lajeja muodostui kaksi. Toisen katsottiin kuuluvan osaksi jumalanpalvelusta, mutta toisen ei katsottu sitovan kirkkoa esityspaikakseen vaan se vietiin ulos kirkosta eli ihmisten pariin. Mäkisaloon mukaan uskonpuhdistuksen aikana syntyi vielä uusi kirkkonäytelmän laji, uskonpuhdistusnäytelmä. (Mäkisalo 1982, 6.)

Mäkisalo kirjoittaa, että pietismin aikakaudella kirkkodraama hävisi. Jumalanpalvelus haluttiin riisua maailmallisesta painolastista. Kirkkomaalaukset, alttaritaulut, soitinmusiikki ja kirkkodraama kiellettiin. Meni kauan aikaa, ennen kuin kirkkodraama löysi takaisin kirkkoon. 1950-luvun alussa Ruotsissa alkoi kirkkonäytelmän uusi aikakausi Ruotsissa, joka levisi Suomeen 1960-luvun puolivälin jälkeen. Mäkisalo jatkaa, että 1960-luvun lopulla aloitettiin kirkkodraamakoulutus ja ensimmäinen kirkkodraamaryhmä Sacriludi ry, joka perustettiin vuonna 1970. Puhuttaessa kirkkodraamasta ei tarkoiteta uskonnollista näytelmää, vaan kirkkodraama on näytelmän ja dramaattisen ilmaisen laji, jonka periaatteet nousevat kirkon liturgiasta ja teologiasta. Se on kirkkotaidetta, joka palvelee evankeliumin julistusta. (Mäkisalo 1982, 7.)

Mäkisalon mukaan kirkkodraama on jumalanpalvelusta, jonka sisältö on so-
 pusoinnussa evankeliumin kanssa ja usein sen muoto liittyy liturgiaan. Se on
 ryhmäsaarna, joka tapahtuu ja jonka esittäjät tietävät olevansa evankeliumin julis-
 tustehtävässä. Kirkkodraamassa seurakunta eli yleisö on usein aktiivinen, joka
 osallistuu rukouksiin ja virsilauluun. Sitä voidaan esittää omana kokonaisuute-
 naan, ehtoollispalveluksen alkuosana, jumalanpalveluksen tekstidramatisointina
 tai saarnana. Mäkisalo ehdottaa, että kirkkodraama on tarkoitettu esitettäväksi
 kirkkotilassa, eli se ottaa huomioon kirkkotilan symboliikan, mistä tärkein on alt-
 tarikeskeisyys. Mikäli kirkkodraamaa esitetään muissa tiloissa kuten ulkona, altta-
 ri tai risti pystytetään esityspaikalle. Mäkisalon mukaan kirkkodraaman lajeja
 ovat: 1) Liturginen kirkkonäytelmä, 2) Dramaattinen kirkkonäytelmä, 3) Meditaa-
 tiodraama, 4) Kollaasitekniikalla tehty teemanäytelmä, 5) Raamatun tekstidrama-
 tisointi, 6) Raamattupantomiiimi, 7) Kollaasi, 8) Kabaree ja 9) Rapsodia. (Mäkisalo
 1982, 8.)

Edellä mainitussa kirkkonäytelmän historiassa kirjoitin kirkon sisällä syntyneistä
 kirkkonäytelmien muodoista. Kirkon toiminnassa tuntuu olevan monia erilaisia
 draaman muotoja, joita siellä käytetään. Seuraavaksi tarkastelen näitä muotoja
 lähempää ja mitä ne tarkoittavat.

Liturginen kirkkonäytelmä

Liturginen kirkkonäytelmä on draama, jossa pääsääntöisesti käytetään puvustuk-
 sessa valkoista, mutta myös muita liturgisia värejä. Kirkkoarkkitehtuurin symbo-
 liikassa, otetaan huomioon sekä Raamatun tradition liikekieli. Liikekielenä käyte-
 tään yksinkertaisia liikkeitä kuten seisomista, istumista, kävelyä, polvistumista,
 käsien kohottamista, yhteen liittämistä, halaamista, suutelemista ja tanssimista.

Lavastus on symbolista. Lavastuksena käytetään valoa, pimeyttä, tulta, vettä, maata, puuta, hedelmiä, jalkojen pesemistä, leipää ja viiniä. (Kinnunen-Riipinen 2009, 146.)

Dramaattinen kirkkonäytelmä

Dramaattinen kirkkonäytelmä on draama, jossa liturgista värisymboliikkaa ja kirkkoarkkitehtuuria kunnioitetaan. Se toteutetaan teatterin menetelmiä käyttäen. Joulun- ja pääsiäisnäytelmät sekä erilaiset valistusnäytelmät eri puolilla maailmaa toteutetaan useimmiten juuri dramaattista esityserinnettä noudattaen. Toteutuskeinoina ovat yleensä tavallinen puheteatteri, musikaali, ooppera, naamioteatteri, musiikkidraama tai nukketeatteri. (Kinnunen- Riipinen 2009, 158.)

Uskonpuhdistusnäytelmä

Uskonpuhdistusnäytelmien yksi kirjoittajista oli myös tunnettu Luther itse. Esimerkiksi Lutherin virsi ”Enkeli taivaan..” oli alun perin tarkoitettu hänen lapsilleen joulunäytelmäksi. Uskonpuhdistusnäytelmistä osa oli polemisovia, mutta suurin osa rehellisesti julistavia ja voimakasta kiinnostusta herättäviä. Katolinen kirkko alkoi pelätä tätä uskonpuhdistuksen asetta, ja vähitellen näytelmien esitys kiellettiin niissä maissa, joissa paavin arvovalta vaikutti. (Mäkisalo 1982,6.)

Valistusnäytelmät

Valistusnäytelmä on draama, jota käytetään kaikissa muodoissa kuten esimerkiksi opetusdraama, draamaterapia, yhteisöteatteri ja tarinateatteri. Nämä muodot ovat käytössä esimerkiksi terveyskasvatustyössä kirkon lähetystyökentillä. Esimerkiksi

Tansaniassa vuonna 2005 järjestettiin draama- ja sarjakuvaseminaari, jossa keskityttiin valistusnäytelmän valmistamiseen ja sarjakuvien piirtämiseen. Aiheina olivat naiskauppa, prostituutio, seurustelu ja sen vaikutus koulumenestykseen, HIV-testiin menemisen vaikeus ja tautiin sairastuminen. Myös Raamattudramatisointeja valmistettiin. Kuvan, sanan ja kristillisen uskon todettiin vaikuttavan pelon ja ahdistuksen ilmapiirin lievenemiseen. (Kinnunen- Riipinen, 166.)

Kärsimysnäytelmä

Kärsimysnäytelmää on vuodesta 1634 lähtien Saksan Oberrammergaunissa esitetty, jossa mukana on koko kylä tai suurin osa kaupungin väestöstä. Näytelmien esitysaika oli 3-25 päivää, jolloin kaikki työt kaupungissa pysähtyivät. Tämä kärsimysnäytelmätraditio elää edelleenkin, tosin voimakkaasta kaupallistuneena ja maallistuneena. (Mäkisalo 1982, 6.)

Bibliodraama

Bibliodraamassa Raamattua luetaan toiminnan avulla. Mitä tahansa toimintatapoja voidaan käyttää puhumisesta kuuntelemiseen, liikkumisesta näyttelemiseen. Ohjaaja käyttää tehtäviä ja toimintoja auttaakseen ryhmän ja tekstin vuorovaikutusta. Ohjaaja luo ja muuntelee tehtäviä tilanteen mukaan. Tehtävän on sovellettava itselle, ryhmälle, käytettävään tekstiin, tilaan ja aikaan. Tehtävät voivat olla yksin suoritettavia, pienryhmissä tai koko ryhmässä tehtäviä. (Aitolehti 1992, 53.)

3.2 Tämän päivän mahdollisuudet

Edellä mainittujen kirkkonäytelmä lajien perusteella voisi sanoa, että seurakunnassa on mahdollista tehdä monenlaista draamaa. Seurakunnat vaikuttavat sisällöltään ja toiminnoiltaan erilaisilta keskenään. Joissakin toimii teatteri-ilmaisun ohjaaja palkallisena kuten esimerkiksi Hyvinkään seurakunnassa. Toisissa seurakunnissa muut työntekijät saattavat järjestävät draamatoimintaa. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon nelivuotiskertomuksessa vuosina 2008 - 2011 sisältyy seuraavanlaisia tilastoja:

”Kirkkonäytelmissä sekä kirkkovuoteen liittyvissä vaelluksissa ja kuvaelmissa evankeliumin kertomuksia havainnollistetaan draaman keinoin. Adventti- tai jouluvaelluksia järjestettiin joka viidennessä (20%) seurakunnassa (17% vuonna 2007) ja pääsiäisvaelluksia tai –kuvaelmia peräti 39 prosentissa seurakunnista (33 % vuonna 2007). Muita kirkkonäytelmiä esitettiin 22 prosentissa seurakunnissa (17 % vuonna 2007). Erilaisiin näytelmiin osallistui yhteensä 183 000 (187 000 vuonna 2007). Eniten väkeä keräsivät pääsiäisvaellukset tai –kuvaelmat, joissa oli mukana kaikkiaan 92 000 henkeä. Adventti- tai jouluvaelluksissa oli mukana 39 000 osallistujaa, muissa kirkkonäytelmissä 52 000.” (Palmu, 2012, 115-116.)

Tilastossa käy ilmi, että draaman keinoin havainnollistettuja evankeliumin kertomuksia käydään katsomassa ja niille löytyy osallistujia. Kirkkovuoden tärkeimmät juhlat, joulu ja pääsiäinen ovat aiheiltaan niitä, joista useimmiten tehdään kuvaelmia tai vaelluksia. Ne vetävät eniten osallistujia kirkkoon. Näiden lisäksi muut kirkkonäytelmät vetävät ja kokoavat ihmisiä yhteen. Kirkkodraamatekijän Jouni Laineen mukaan kristillisen teatterin kysyntä on kasvanut viime vuosina ja seurakunnat ovat entistä kiinnostuneempia draaman käytöstä seurakunnassa. (Mäkinen 2008, 20.)

4 SYVENTÄVÄ HARJOITTELU

Suoritin syventävän harjoitteluni Lapuan tuomiokirkkoseurakunnassa kesällä 2011 ja Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa vuonna 2012. Harjoittelu oli 15 opintopisteen mittainen, joka vastaa noin 400 työtuntia. Toimin eri-ikäisten kanssa, pääasiassa lasten ja nuorten kanssa. Kirjoitin syventävästä harjoittelustani harjoittelutyöviikkoa koko harjoittelun ajan.

4.1 Lähtökohdat

Idea syventävästä harjoittelusta seurakunnalla ei ollut minulle aluksi ilmiselvää. Seurakunnassa käyminen on osa elämääni ja osallistun seurakunnan toimintaan, mutta mieleeni ei juolahtanut mahdollisuutta harjoittelusta. Opiskelujeni toisena vuotena satuin juttelemaan papin kanssa, joka oli silloin töissä Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa. Hän kaipasi, että seurakunnassa pitäisi järjestää enemmän toiminnallisuutta ja hyödyntää draamaa. Tästä sain alkukipinän harjoitteluuni.

Harjoittelun alussa koin, että seurakunta harjoittelupaikkana on epätavallinen ja haastava paikka teatteri-ilmaisun ohjaajalle, toisaalta mahdollinen. Minulla ei ollut selkeää toimintasuunnitelmaa siitä, mitä voisin teatteri-ilmaisun ohjaajana tehdä seurakunnassa toisin kuin, jos olisin toteuttanut harjoitteluni kesäteatterissa ohjaajan assistenttina. Minun oli luotava uutta ja kokeilla miten draama saattaisi toimia seurakunnan keskellä. Olin aloittamassa pioneerityötä. Mietin myös, miten teatte-

ri-ilmaisun ohjaaja sopisi osaksi seurakunnan moniammattillista henkilöstöä. Olen aikaisemmin toiminut seurakunnassa lastenleirin isosena, rippikoululaisena ja kerho-ohjaajana. Nyt lähestyin seurakunnan elämää teatteri-ilmaisun ohjaajan näkökulmasta. Käytin harjoittelussa kaikkea siihen asti saamaani oppia koulusta ja haalin paljon materiaaleja suunnitellessani harjoittelun sisältöä.

Ajattelin, että miksen yhtä hyvin voisi tehdä harjoittelua seurakunnassa. Mielestäni kirkossakin teatteri-alan ammattilaisia tuomaan oman näkökulmansa taiteen merkityksestä kirkossa ja mitä taide, tässä tapauksessa teatteri, voisi tuoda ja antaa seurakuntaan. Sen ei kuitenkaan tarvitse pois sulkea sitä julistustyötä, jota seurakunta tekee vaan draama antaisi toisenkaltaisen tavan tuoda julistusta. Julistuksen lisäksi seurakunnan eri työmuodoissa draamasta saattaisi olla hyötyä oppiessa ja syventyessä Raamatun sanaan.

4.2 Lapuan Tuomiokirkkoseurakunta

Suoritin ensimmäisen harjoitteluni Lapuan tuomiokirkkoseurakunnassa. Kyseisessä seurakunnassa jäsenmäärä 1.1.2012 oli 13 520 henkeä, toimii viisi pappia, kaksi kanttoria, kolme nuorisotyöntekijää ja kolme diakoniatyöntekijää. (Lapuan tuomiokirkkoseurakunta 2013.) Olen itse nuorempana ollut kerho-ohjaajana samaisessa seurakunnassa. Koin luontevaksi tuoda varhaisnuorille lisää toimintaa ja kokeilla teatterikerhon aloittamista kesäksi 2011.

Harjoittelu oli 2 opintopisteen mittainen, joka vastasi noin 50 työtuntia. Työtunteihin sisältyi kerhon suunnittelu ja vetäminen. Otin yhteyttä tuttuun nuorisopastoriin, jonka kanssa sovimme teatterikerhon aloittamisesta Wanhan apteekin nuorisotiloissa 10- 14 -vuotiaille tytöille ja pojille. Teatterikerho kokoontui tiistaisin ja kesti kaksi tuntia sisältäen pienen tauon. Idea teatterikerhon aloittamisesta syntyi, kun muistin ystäväni pitäneen teatterikerhoa samaisissa tiloissa muutama vuosi aikaisemmin. Tarkoituksena oli aloittaa teatterikerho, jossa olisi luvassa perinteisiä teatteri-ilmaisun harjoitteita, leikkejä, kohtausten tekemisiä, improvisaatiota ja tietenkin rentoa yhdessäoloa. Teatterikerhon runko koostui 1) alkurukouksesta, 2) kuulumisten vaihdoista, 3), lämmittelyleikeistä, 4) teatteri-ilmaisun harjoitteista, 5) hetken merkitsemisestä ja 6) loppurukouksesta. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Aikaisempaa kokemusta teatterikerhon vetämisestä minulla oli niukasti, joten teatterikerhon vetäminen oli hyvää oppimiskokemusta. Opiskelujemme aikana pidettyjen Halkokarin alakoulun teatteripajojen lisäksi olin muutamia satunnaisia kertoja ollut Lapualla vetämässä minulle tutussa teatterikoulussa lämmittelyharjoitteita samanikäisille lapsille. Teatterikerhoa suunnitellessa minun tavoitteenani oli, että lapset tutustuisivat toisiinsa, oppisivat työskentelemään toistensa kanssa ja kuuntelemaan toisiaan. Pyrin myös, että lapset jakaisivat itselleen tärkeitä asioita ja havaintoja toisilleen. Mietin myös, miten voisin tuoda teatterikerhossa kirkon välittämää sanomaa.

Teatterikerhossa aloitti yhdeksän lasta. Keskimääräinen kävijämäärä vaihteli kahdesta kuuteen. Huomasin, että kesä oli haastava aika pitää teatterikerhoa, koska kesällä lapsilla on muitakin aktiviteetteja. Hengellisyys tuli kerhoissa alku- ja loppurukouksen kautta. En osannut vielä siinä vaiheessa soveltaa ja löytää toiminnallisia harjoitteita ja leikkejä sanoman välittämiseksi. Tässä minulle jäi vielä sel-

keästi kehittymisen varaa. Myös alhainen osallistujamäärä vei työmotivaatiota. Mietin, miksei kukaan innostu tai sitoudu teatterikerhoon vai enkö ohjaajana epäonnistunut osannut huomioda tarpeeksi tai innostaa? Huomasin myös lasten harmittelevan sitä, että osa porukasta ei aina päässyt paikalle, jonka vuoksi oli haastavaa soveltaa suunniteltuja harjoitteita kolmelle. Teatterikerhon vetäminen antoi itselleni ohjaajana paljon kokemusta. Tärkeänä oppimiskokemuksena jäi soveltamisen taidon oppiminen. Aina ei kaikki suunniteltu toimi ja on opittava niin sanotusti lukemaan tilannetta ja osallistujia sekä valittava tilanteeseen sopivat harjoitteet ja leikit.

”Tänään oli muutama kerholainen paikalla. Olin suunnitellut harjoitteita isommalle osallistujamäärälle. Oli sovellettava suunniteltua, mikä turhautti. Huomaan ettei aina mene niin kuin oli suunnitellut.” (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

4.3 Kokkolan suomalainen seurakunta

Koska ensimmäinen harjoittelujaksoni oli lyhyt, päätin tehdä loput harjoittelustani Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa vuonna 2012. Suoritin harjoittelun opiskelujeni ohessa, joka oli 13 opintopisteen mittainen noin 350 työtuntia. Otin yhteyttä oppilaitosteologiin loppusyksystä 2011, joka innostui harjoittelusta. Oppilaitosteologin työ on eräs kirkon erityistyömuoto. Kokkolassa oppilaitosteologi tekee työtä toisen asteen ja korkeakoulujen kanssa, näiden oppilaitosten, opiskelijoiden ja työntekijöiden arjessa. Oppilaitosteologi toimi yhteyshenkilönäni koko harjoittelun ajan.

Kokkolan suomalainen seurakunta kuuluu Kokkolan seurakuntayhtymään. Vuodesta 2009 lähtien seurakuntayhtymään on kuulunut viisi seurakuntaa, jotka ovat suuruusjärjestyksessä: Kokkolan suomalainen seurakunta, Karleby svenska församling (Kokkolan ruotsalainen seurakunta), Kaustisen ja Ullavan seurakunta, Kälviän seurakunta sekä Lohtajan seurakunta (Kokkolan seurakuntayhtymä). Kokkolan suomalaisen seurakunnan jäsenmäärä 31.12.2012 oli 25.527 (Kokkolan seurakuntayhtymä 2013.)

Ennen harjoittelun aloittamista tapasin oppilaitosteologin, jonka kanssa ideoimme mitä voisin harjoittelussani tehdä. Koska minulla oli kokemusta teatterikerhon vetämisestä, ajattelin sen olevan mahdollinen kerhotoimintamuoto myös Kokkolan suomalaisella seurakunnalla. Ehdotin jos nuorille voisi ruveta pitämään samankaltaista kerhoa. Kartoitimme myös koko seurakunnan muuta toimintaa, joka koostui lapsista aikuisiin. Harjoittelun aikana pidimme yhteyttä oppilaitosteologin kanssa ja keskustelimme siitä, miten harjoitteluni sujuu. Sain myös ehdotuksia mihin ryhmään tai toimintaan voisin mennä mukaan. Lisäksi osallistuin lapsi- ja nuortentyönjohtokokouksiin. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

4.4 Draamaryhmät

Varsinaiset draamaryhmät olivat tarkoitettu varhaisnuorille, nuorille ja aikuisille. Suunnittelin aiemman teatterikerhorungon mukaan draamaryhmien sisältöä. Tavoitteena oli, että osallistujat tutustuisivat toisiinsa, oppisivat työskentelemään toistensa kanssa ja kuuntelemaan toisiaan. Tämän lisäksi kehittelemme draamallisia menetelmiä tuoda kirkon sanomaa draamaryhmiin. Vähäisten osallistujamäärien

vuoksi ryhmät eivät toteutuneet, mikä oli suuri pettymys. Varhaisnuorten draamaryhmää yritin aloittaa keväällä ja syksyllä. Varhaisnuorten draamaryhmä oli tarkoitettu 9-13 -vuotiaille pojille ja tytöille. Keväällä ryhmään ei ilmestynyt ketään, kun taas syksyllä alussa oli viisi lasta ja puolivälissä syksyä määrä tipahti yhteen innokkaaseen. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Nuorisopastorin mukaan, nuorten draamaryhmä ei toteutunut, koska nykypäivän nuorilla on paljon harrastuksia ja koulutehtäviä. Tämä lisäksi seurakunta järjestää nuorille erilaisia pien- ja raamatturyhmiä, nuortenkuororyhmiä, nuorteniltoja ja nuortenmessuja. Tämän vuoksi tuntui vaivaannuttavaltakin yrittää ahtaa vielä lisäksi säännöllisesti pyörivää nuortendraamaryhmää, vaikka kiinnostusta kuulemma olisi ollut. Aikuistenryhmä oli linkitetty seurakunnan lähetystoimintaan, mutta ryhmään ei ilmestynyt kuin yksi innokas osallistuja.

4.5 Lapset

Osallistuin kevät- ja syyskaudella lastenkirkkoihin. Keväällä lastenkirkon aiheena oli Jeesus tyynnyttää myrskyn ja syyskaudella adventti joulun lähestyessä. Lastenkirkot pidettiin arkiaamuisin ja kestivät puolisen tuntia. Lastenkirkot pidettiin Kokkolan, Kaarlelan ja Ykspihlajan kirkossa sekä Koivuristissä. Lastenkirkossa toimenkuvani oli tekstien ja laulujen elävöittäminen toiminnan kautta. Adventin ajan lastenkirkossa toimin tekstien ja laulujen kuvittajana, joihin lapset saivat osallistua toistamalla mitä lausuin ja tein. Kuvittaminen tapahtui pantomiimisesti lasten toistaessa mitä sanoin ja tein. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Lastenkirkkojen lisäksi tein seurakuntakeskuksen päiväkerholaisten kanssa jouluhartauskuvaelman. Kuvaelman tekstinä käytettiin Luukkaan evankeliumia. Luin lapsille evankeliumin tekstin, jonka jälkeen lapset piirsivät evankeliumista nousseita henkilöitä. Tämän jälkeen askartelimme evankeliumiin liittyen tähden, jota käytettiin rekvisiittana jouluhartaudessa. Näiden askartelujen jälkeen kerholaiset pukeutuivat evankeliumitekstin henkilöiksi ja kävimme kohta kohdalta mitä tapahtui. Tallensin nämä käydyt kohtaukset evankeliumitekstistä ja käytin niitä myöhemmin diaesityksenä jouluhartaudessa Kokkolan kirkossa 24.12.2012. (Vainionpää, harjoittelutyöviikko.)

4.6 Nuoret

Kokkolan suomalaisella seurakunnalla olin suurimman osan harjoitteluajasta nuorten parissa. Osallistuin muun muassa nuorteniltoihin, messuihin, rippikouluhin, pienryhmiin ja nuortenleireille. Suunnittelin draamallisia ja toiminnallisia osuuksia kyseisiin tapahtumiin. Lisäksi osallistuin seurakunnan kerho-ohjaajien kouluttamiseen, jossa jaoin muutamia hyviksi kokemiani leikkejä. Lisäksi teimme toiminnallisia harjoituksia kerho-ohjaajana olemisesta.

Rippikoulut

Osallistuin neljään Kokkolan suomalaisen seurakunnan järjestämään rippikouluun. Työmääräni vaihtelivat rippikouluittain. Rippikouluissa oli noin 25 nuorta ja lisäksi isokset, joita oli noin 7. Olin yhteydessä rippikoulujen pappeihin ja nuorisotyöntekijöihin suunnitellessani tulevia draamavetoja. Hiihtolomarippikoulu oli ensimmäinen, johon osallistuin. Se järjestettiin Vasikkasaarella, Kokkolassa. Osal-

listuin yhtenä päivänä leirille 1.3.2012. Minua oli pyydetty syventämään draaman avulla päivän oppituntien aiheita. Aiheet olivat Pyhä Henki ja seurakunta. Tulin oppitunneille seuraamaan mitä aiheista opetettiin, jotta saisin käsityksen opetettavien aiheiden sisällöistä. Olin suunnitellut prosessinomaisen draamaosuuden, jonka kesto oli noin puolitoista tuntia. Olin valinnut aiheeksi seurakunnan, koska Pyhä Henki on aiheena vaikeampi syventää draaman avulla Sain seuraavanlaista palautetta draamaosuudesta:

” Hyvää: Iha ok, tosi kiva, kivempi ku tavallinen raamis, rentoo plus kivaa, tukiseinä -harjoitus oli kiva lopetuksessa, iha ookoo, kivaa vaihtelua, ihan jees, kaikki oli kujalla, alku oli hyvä, halhippa oli kiva.

Kehitettävää: liian pitkä aika, kujajuttu oli tylsä, ei ehkä tämän ikäisille, kujajuttu oli outo, pitkästyttävä hieman, kesti liian kauan, kaikki ei osallistunut! ” (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Toinen rippikoulu K1 oli kesällä. Se järjestettiin myös Vasikkasaassa, Kokkolassa. Osallistuin vain yhtenä päivänä leirille 18.6.2012. Minua oli informoitu kyseisen päivän aiheesta, joka oli Laupias samarialainen. Olin valmistanut etukäteen raamatturyhmille tehtävät, jotka he tekivät ryhmittäin. Raamatturyhmät ovat pienryhmiä, jossa tarkoitus on käydä läpi Raamattua ryhmän vetäjän johdolla. Raamatturyhmien valmistamat esitykset katsottiin lopuksi yhdessä muiden ryhmien ja leirin vetäjien kanssa. Leirin vetäjät kehuivat, kuinka erilaisten esitysten kautta Raamatun tarina näyttäytyi uudessa valossa.

Kolmas rippikoulu K5 järjestettiin 11-18.7-2012 Soldatskäriissä, Kokkolassa. Olin rippikoulussa melkein joka päivä mukana, puolen tunnin ajan raamattutuntien paikalla. Olin suunnitellut kaksiosaisen draamallisen osuuden, joissa oli tarkoitus irrotella ja reflektoida päivän tapahtumia. Draamallisessa osuudessa oli kerrallaan

kaksi ryhmää. Ryhmiä oli yhteensä kolme, joissa oli noin kymmenen osallistujaa. Ryhmät osallistuivat kaksi kertaa draamallisiin osuuksiin. Sain seuraavanlaista palautetta puolituntisista draamallisista osuuksista:

”Hyvää: leikit, oma piirustus, näytteleminen, vapaa-aika, leikit, ja ohjaajan positiivinen asenne, kivat hippaleikit, iha ok, leikit, kivat leikit, piirtäminen, ryhmähenki, kivoja leikkejä, oli kivaa, piirtäminen, minussa on jottain vikkaa -leikki, kivoja leikkejä, iha ok, aikaan nähden toimiva kokonaisuus, kivaa, leikit.

Kehitettävää: piirtäminen, ei kuvannut käsitettäni sanasta ”draama” alun ihmellinen hytkymishomma, miussa ei oo mittään vikkaa -leikki” (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Viimeinen rippikoulu, johon osallistuin, oli K6. Se pidettiin Torsössä, Kokkolassa. Osallistuin rippikouluun yhtenä päivänä 21.7. Minun osuuteni oli laitettu iltaohjelman kohtaan. Tavoitteenani oli vetää leikkejä rippikoululaisille, jotka ryhmäytivät ja nostattaisivat ryhmähenkeä. Lisäksi ohjeistin esitysten tekoon Raamatun aiheista. K6 rippikoulu jäi mieleen, koska ryhmä oli innokas ja osallistuva. Rippikoulupappi sanoi, että vierailuni nosti ryhmähenkeä suuresti. Kirjoitin rippikoulujen jälkeisistä tuntemuksistani:

”Hirveän jännittävää ja epävarmaa oli tulla irtonaisena leirille. Olisi ollut mukavaa päästä kokoaikaiseksi leirille. Puolen tunnin ajat olivat lyhyitä suuremman aiheen kimppuun käymiseksi. Puolen tunnin ajat käytettiin leikkien, joiden tarkoituksena oli lisätä ryhmähenkeä ja lisätä rohkeutta itseilmaisuun, ja kulunutta päivää reflektoiden. Reflektoiden tarkoitus oli kerrata kuluneen päivän tapahtumia ja tilanteita. Useimmat tilanteet tulivat päivän leikeistä ja ohjelmasta. Miten olisi pitänyt lähestyä opetusten herättämiä ajatuksia vai olivatko ne epäkiinnostavia? Ryhmiä oli 2 kerralla, yhteensä 10 isosten kera. Hyvä ryhmä määrä. Kuitenkin vaikea arvioida kestoa. Loppujen lopuksi hyvä fiilis. Kaipaani että voisin vetää pidempiä kokonaisuuksia, esim. viikonlopun ajan” (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Nuortenleirit

Keväällä ja syksyllä minua pyydettiin nuortenleireille vetämään draamallisia osuuksia. Molemmat leirit pidettiin Vasikkasaaren leirikeskuksessa, Kokkolassa. Minulta pyydettiin, josko voisin suunnitella ja vetää leikkejä. Tämän lisäksi mietin harjoitteita miten Raamatusta nousevia tilanteita ja tarinoita voisi käsitellä draaman avulla.

Keväällä osallistuin yhtenä päivänä nuortenleirille 4.2.2012. Minulle oli varattu muutama tunti aikaa leiriohjelmasta. Vedin tutustumis- ja lämmittelyleikkejä. Leikkien lisäksi teimme still -kuvia Raamatun tapahtumista. Olin ennakkoon valinnut Raamatun tapahtumat, jotka sitten jaoin pienryhmille. Päätimme hetken merkitsemis -harjoitteeseen, jossa useampi vastasi alkulämmittelyn ”Miussa ei oo mittään vikkaa” ja still -kuvien tekemisen olleen hauskoja.

Syksyllä järjestettiin vanhojen nuorten leiri 2.-4.11.2012. Tällä kertaa sain enemmän aikaa leiriohjelmasta. Olin mukana aloittamassa perjantaina ja päättämässä leiriä sunnuntaina. Leirin johtajat olivat pyytäneet minulta leikkejä ja teemaan johdattelevia harjoitteita. Leirin teemana olivat elämä ja kuolema, koska pyhäinpäivä oli lauantaina. Leikkien lisäksi teimme elävä kone -harjoituksen. Perjantaina teimme Elämä -nimisen koneen ja sunnuntaina teimme Kuolema -nimisen koneen. Perjantain ohjelmassa kartoitimme leirin aiheeseen elämä liittyen mikä elämässä pelottaa ja mistä elämässä unelmoi. Kartoitimme nämä Gallery of hopes and fears -harjoitteella. Sunnuntain päättävässä draamallisessa osuudessani, päätin tehdä hyvän mielen saamiseksi kehukujan..” jossa osallistuja kävelee kujan läpi muiden sanoessa tai tehdessä jotain kannustavaa osallistujaa kohtaan. Tämä harjoitus herätti erityisesti ajatuksia vapaa sana -osiossa. Syksyn leirin palaute leiriläisiltä draamavedoistani oli seuraavanlaista:

”Hyvä, toiminnallinen ja hauska, sunnuntain leikit ois voinut jäättä, kehukuja hyvä, random setti olo kuin riparilaisella, ok, leikit haastavampia, leikit turhia, jotain erikoisempia olisin kaivannut, kuka tahansa olisi osannut vetää leikkejä! mukavia juttuja mutta olisi ollut mukavampi pohdiskella, hyvä aloitus ja lopetus, ulkopuolinen henkilö tuo jotain uutta, virkistävä ja piristävä, hauskaa, leikit tarpeettomia, eivät sopineet leirin teemoihin, hyvää tasapainoa synkille aiheille, leikit kuluneita ja sekavia, olisi voinut liittyä enemmän aiheisiin, leikit tosi hyvä ja iloisia, yhteishenkeä luova, Maijun sessiot parasta, kiitos, erilaista, ei kiitos tällaisia, ihmiset pakotetaan leikkimään iloista surun keskellä, liikaa leikkejä” (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Nuortenmessu esitys

Koska nuorten draamaryhmä ei toteutunut, nuorisopastori ehdotti, että kokoaisiin pienen nuortenporukan, joka tekisi esityksen nuortenmessuun. Lyhyempi muotoinen projekti sopi muutamille nuorille ja muutaman kerran jälkeen valmistimme lyhyen esityksen, joka toimi saarnan tilalla nuortenmessussa Kokkolan kirkossa 28.9. Kokoonnuimme neljä kertaa viiden nuoren kanssa ideoimaan esitystä nuortenmessuun. Kokoontumiskerrat koostuivat alku- ja loppurukouksista, harjoitteista, keskusteluista ja esityksen harjoittelemisesta. Esityksen jälkeen nuoret kertoivat, että oli jännittävää olla kavereiden edessä. Esityksen tekeminen oli heistä kiivaa ja mukavaa ja he toivoisivat, että tällaisia tehtäisiin lisää. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Nuortensolut

Nuorisopappi ja nuorisotyöntekijä ehdottivat, että tulisin nuorten soluihin eli pienryhmiin pitämään toiminnallisen kerran. Solut kokoontuvat kerran viikossa ja

niissä on nuoria noin 10 henkeä. Soluissa tarkoituksena on keskustella ohjaajan antamista aiheista liittyen Raamattuun tai elämään yleensä. Osallistuin kolmeen soluryhmään, jossa minulle oli annettu aikaa noin 45 minuuttia. Solut alkoivat kuulumiskierroksilla, joiden jälkeen oli minun vuoroni. Solunvetäjä päätti hetken rukoukseen. Soluissa annettiin tilaa keskustelulle, jota nousi aiheista. Olin vetäjien toiveiden mukaisesti suunnitellut osuuteni aiheesta *minä ja muut*. Tein tutustumisharjoituksia ja harjoitteita solussa käydyistä aihepiireistä. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Kerho-ohjaajien koulutus

Osallistuin lapsi- ja varhaisnuorisotyöntekijän pyynnöstä yhtenä päivänä kerho-ohjaajien kouluttamispäivään, joka pidettiin seurakuntakeskuksella Kokkolassa. Koulutukseen osallistui noin kuusi nuorta. Vedin heille leikkejä, joita he voisivat käyttää tulevilla kerhoilla. Tämä lisäksi tein harjoitteita siitä, millaista on toimia kerho-ohjaajana ja mitä kerho-ohjaajana toiminen herättää. Koin, että kouluttamisessa identiteettini ohjaajana vahvistui saadessani siirtää oppimaani eteenpäin. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

4.7 Diakonian erityisryhmä

Vierailin yhden kerran diakonian erityisryhmässä Koivuristillä. Koin sen jännittäväksi ryhmäksi, koska minulla ei ollut aikaisempaa kokemusta kehitysvammaisten kanssa toimimisesta. Onneksi ryhmässä oli muita ohjaajia, jotka tukivat ohjaustani ryhmässä. Kokoontumisessa joimme kahvit, jonka jälkeen lauloimme virsiä.

Näiden jälkeen teimme minun johdolla lyhkäisiä toiminnallisia harjoituksia siitä missä jokainen on hyvä ja luimme Raamatun tekstejä. Aluksi osallistujia jännitti ja heitä tuli innostaa ja rohkaista tulemaan. Kun ensimmäinen rohkea tuli tekemään kanssani, muutkin innostuivat ja jakoivat ajatuksiaan siitä, missä olivat hyviä. Raamatun teksti herätti myös ajatuksia osallistujissa ja he keskustelivat siitä. Olin varautunut, että voisimme edetä jopa kohtauksiin asti mutta aika ei riittänyt. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

4.8 Me naiset

Me naiset -ryhmä kuuluu Kokkolan suomalaisen seurakunnan päihde-, ja kriminaalitoimintaan. Ryhmä tarjoaa vertaistukea naisille, jotka tuntevat tarvitsevänsä tukea ja keinoja arjen hallintaan. Ryhmä kokoontuu kerran viikossa keskiviikkoisin ja on kestoltaan noin puolitoista tuntia. Naistenryhmässä teimme toiminnallisia tehtäviä, kuten piirsimme ja kerroimme tarinoita itsestämme toisina henkilöinä. Naistenryhmän vetäjä kertoi, että vetämäni harjoitteet ryhmäyttivät naisia. Esimerkiksi piirustustehtävässä jossa piirrettiin, minkälaisena jokainen näkee ryhmän. Hän sai paljon informaatiota ryhmäläisistä ja heidän kokemuksistaan ryhmän jäsenenä. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

4.9 Harjoittelussa nousseita ajatuksia

Sain monipuolisen kokemuksen seurakunnan toiminnasta eri-ikäisten parissa. Haasteetta toivat esimerkiksi draamaryhmien peruuntuminen, jonka vuoksi jouduin käsittelemään omia pettymyksen tunteita. Tämä herätti kysymyksen; oliko uudenlainen draamatoiminta liian vieras lähestyttäväksi? Koska seurakunnassa ei ollut aiemmin käytetty draamaa suuremmissa määrissä tai vakiintuneemmassa muodossa, sille ei löytynyt vakiintunutta ja innostunutta ryhmää. Mietimme oppilaitosteologin ja varhaistyöntekijöiden kanssa myös draamaryhmien mainostamista; olisivatko osallistujat löytäneet tiensä tapahtumiin suuremmalla mainostamisella. Mainostimme ryhmiä seurakunnan sivuille Kokkola-lehdessä, ja minua haastateltiin samaiseen lehteen (LIITE 1). Jaoin mainoksia draamaryhmistä kauppojen ilmoitustauluille, mutta tämä ei saanut ihmisiä liikkeelle. Haasteista huolimatta sain harjoitteluni suoritettua useissa eri ryhmissä. Lisäksi suunnittelemani sisällöt draamaryhmiä varten jäivät odottamaan seuraavaa käyttöönottoa.

Kokonaisuudessaan harjoittelu antoi pintakosketuksen seurakuntaelämästä ja sen moninaisuudesta. Harjoittelun aikana koin itseni ulkopuoliseksi tarkkailijaksi, joka teki kokeiluja draaman keinoin. Mielestäni olisin voinut enemmän osallistua esimerkiksi leirien suunnitteluun, jossa olisin voinut vaikuttaa ohjelmien sisältöön. Nyt minulle jäi olo, että minulle annettiin väkisin pieni pala suuresta kokonaisuudesta, jonka vuoksi panokseni jäi irralliseksi. Kuitenkin yhdellä nuorten leirillä koettiin mukavaksi asiaksi, että leirille tulee joku ulkopuolinen vetäjä.

Harjoitteluni aikana huomasin minulta puuttuvan alalle vaadittavan teologisen koulutuksen, josta olisi voinut olla hyötyä. Saatoin tehdä harjoitteita, jotka johdat-

telivat keskustelemaan uskosta, mutta minulla ei ollut pätevyyttä pohtia aiheita syvemmin. Minulla oli ainoastaan omat hiljaiset tietoni uskon perusteista. Olin niin sanotusti maallikkona viitoittamassa draamaa keinoksi kristinuskoon liittyvissä kysymyksissä. Mietin myös, miksei, draamatyöskentely aiheuta keskustelua ja pohdintaa esimerkiksi kun toimin nuorten kanssa. Onko draamasta nousseille kysymyksille ja kyseenalaistamiselle sijaa seurakunnassa? Panin merkille, miten epävarmasti ja passiivisesti keskusteluja käytiin draamatyöskentelyn jälkeen. Lassi Pruukin mukaan tämä passiivinen käytös tulee behavioristisesta oppimisteoriasta, jossa oppiva ihminen nähdään passiivisena oppijana ja muissa oppimisteorioissa opiskelijan omaa aktiivisuutta taas korostetaan (Pruuki 2008, 26). Onko seurakunnassakin passivoivaa toimintaa? Esimerkiksi rippikoululaiset voisivat toiminnallisemmin opiskella istumisen sijaan. Palautteiden perusteella tämä olisi tervetullutta toimintaa. (Vainionpää, harjoittelutyövihko.)

Tästä minulle herääkin ajatus; onko draamatyöskentely liian radikaalia työskentelyä pohdittaessa omaa suhdetta kristinuskoon? Radikaalilla tarkoitan, että koe-taanko työskentely liian vaaralliseksi tai rienaavaksi, jos esimerkiksi pohditaan mikä on oma suhde Jumalaan tai seurakuntaan. Jatkoa ajatellen toivoisin draamatyöskentelyn synnyttävän keskustelua ja tuovan näkyväksi omaa suhdetta uskoon. Parhaimmassa tapauksessa se toimii kollektiivisena jakamisena ja vahvistavana kokemuksena johtaen uusin oivalluksiin. Saamieni palautteiden perusteella draaman käytöstä ollaan innostuneita seurakunnan työmuotona, mutta se hakee vielä paikkaansa ja muotojansa seurakunnan yhtenä työmuotona. Miksi on näin? Ennen kaikkea, seurakuntien olisi tehtävä asenteen muutos, jos ne haluaisivat käyttää draamaa seurakunnan palveluksessa eikä sinnepäin roiskien. Koen, että seurakunnassa olisi tarvetta teatterialan ammattilaiselle, joka vähentäisi seurakunnan työntekijöitten työmäärää suunnitellessa kulttuurisia toimintoja, mutta taloudellisesti se ei ole seurakunnalle kannattavaa, mikä on harmillista. Loppujen

lopuksi tuntui mielenkiintoiselta ja haasteelliselta kokea ja tunnustella onko teatteri-ilmaisun ohjaajalla paikkaa seurakunnassa.

5 LOPPUPÄÄTELMÄ

Esiymmärrykseni tätä opinnäytetyötä aloittaessa oli, että teatteri ja seurakunta ovat kulkeneet omia polkujansa. Luettuani teatterin ja kirkon historiasta ymmärän, että näillä kahdella on kuitenkin pitkä yhteinen historia takanaan. Mielestäni kautta historian on nähtävissä teatterin ja kirkon ambivalenttinen suhde toisiinsa. On ollut kausia, jolloin kirkko on suosinut teatteria, ja kausia, jolloin kirkko on kieltänyt teatterin tekemisen ja pitänyt sitä synnillisenä muotona. Mielestäni on kuitenkin hienoa, että kirkkodraama on löytänyt tiensä takaisin kirkkoon ja tämän lisäksi on syntynyt muita draaman muotoja, joita voidaan käyttää seurakunnassa. Lukiessani draaman erimuodoista, innostuin bibliodraamasta. Bibliodraama tuntuu olevan lähimpänä sitä, mitä koin etsiväni tiedostamatta harjoittelun aikana. Suunnittelen lisäkouluttautuvani bibliodraamaohjaajaksi.

Haasteita draamatyöskentelylle seurakunnassa tuo ainakin talous. Minulle sanottiin suoraan toisessa harjoittelupaikassa, etten tule saamaan harjoittelustani palkkaa, koska seurakunnalla ei ole varaa palkata ulkopuolisia. Toisena haasteena näen, ettei valmiita työmuotoja draamatoiminnalle ole, vaan pitää luoda tyhjästä uutta. Henkilökohtaisesti isoimmaksi haasteeksi huomasin harjoittelun aikana, ettei minulla ole teologista tietopohjaa alla. Saatoin tehdä harjoitteita jotka johdattelivat keskustelemaan uskosta, mutta minulla ei ollut pätevyyttä pohtia aiheita syvemmin. Minulla oli ainoastaan siihen asti saamani opetukset kristinuskosta.

Tehdessäni tätä opinnäytetyötä, mieleeni nousi, että Suomen evankelis-luterilainen kirkon lisäksi draamaa voisi hyödyntää seurakunnan työmuotona

muissakin kirkkokunnissa. Evankelis-luterilaiseen kirkkoon kuuluu myös herätysliikkeitä ja näiden lisäksi Suomessa vaikuttaa myös muita kristillisiä kirkkokuntia, kuten Suomen Helluntaikirkko ja Suomen Vapaakirkko. Itse olen avoimin mielin suhteessa muihin kirkkokuntiin, jos jossakin nähdään draamatyöskentely hyvänä asiana.

Loppupäätelmäni on, että teatteri-ilmaisun ohjaajan on mahdollista työskennellä seurakunnassa. Työskentelylle on kuitenkin luotava puitteet ja tilat toimia. Lisäksi tarvitaan pitempi aikaista työskentelyä, että draamatoiminta löytäisi osallistujansa myös kirkon piirissä. Toivon, että kristillisiä esityksiä tehtäisiin tulevaisuudessa ammattimaisesti seurakunnissa. Siihen aion olla teatterialan ammattilaisena vaikuttamassa.

LÄHTEET

Kirjallisuus

- Aitolehti, S. 1992. Raamatun teksti liikkuu meissä. s.53, teoksessa *Rakkaudesta Raamattuun*, toimittaneet Annikki Huhta ja Anja Tolonen, Lasten Keskus Oy Helsinki: Kirjapaino Raamattutalo.
- Björkman, H-P. 2007. Valkoista valoa. Helsinki: Kirjapaja. Painopaikka Gummerus Kirjapaino Oy.
- Kinnunen - Riipinen, L. (toim.) 2009. Sillaba - taiteen missio. Helsinki: Suomen Lähetysseura.
- Kivekäs, P. (toim.) 1967. Nuoren seurakunnan näytelmiä 1. Helsinki: Kirkon nuorisotyön keskus.
- Mäkinen, H. 2008. Kristillinen teatteri tänä päivänä Suomessa. Opinnäytetyö. Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulu.
- Mäkisalo, A-K. 1982. Nuoren seurakunnan näytelmiä. Saarijärvi: Printari Oy.
- Palmu, H. 2012. Haastettu kirkko. Kirkon tutkimuskeskus. Porvoo: Bookwell.
- Pruuki, L. 2008. Ilo opettaa. Helsinki: Edita Prima Oy.
- Pyhä Raamattu. 2012. Raamattu Kansalle ry. Tampere: A-Ratkaisut Oy.
- Vehkalahti, R. 2006. Leikkivä teatteri: opas teatteri-ilmaisun ohjaajalle. Helsinki: Lasten Keskus.
- Videnoja, E. 2007. Teatteri-ilmaisu ohjaajan ammattitaito – Mitä se on? Opinnäytetyö. Stadia ammattikorkeakoulua.

Lehtileike

- Häkämies, A. Taide herättää tunteet. Sanansaattaja, 11.4.2013.

Sähköinen julkaisu

Centria ammattikorkeakoulu. 2013. Esittävän taiteen koulutusohjelma. Saatavissa: <http://web.centria.fi/Page.aspx?id=2501&p1=44&p2=662>. luettu 2.4.2013

Kokkolan seurakuntayhtymä. 2013. Seurakuntayhtymän hallinto. Saatavissa: <http://www.kokkolanseurakuntayhtyma.fi/hallinto>. luettu 7.4.2013

Kokkolan seurakuntayhtymä. 2013. Luterilaiseen kirkkoon kuuluu 76,3 prosenttia suomalaisista. Saatavissa: <http://www.kokkolanseurakuntayhtyma.fi/uutinen/1254>. luettu 7.4.2013

Lapuan tuomiokirkkoseurakunta. 2013. Esittely. Saatavissa: <http://www.lapuantuomiokirkkoseurakunta.fi/00010022-esittely>. luettu 5.4.2013

Rouhiainen, L. 2010. Fenomenologis-hermeneuttisen tutkimuksen keskeisiä periaatteita. Minäkö tutkija? Johdanto laadulliseen/postpositivistiseen tutkimukseen. Teatterikorkeakoulun luentosarja. Saatavissa: <http://www.xip.fi/tutkija>. luettu 15.4.2013

Julkaisemattomat lähteet

Vainionpää, M. 2012. Harjoittelutyövihko.

Draamaa luvassa varhaisnuorille, nuorille ja aikuisille

Julkaistu: 07.02.2012

- Haluan tuoda draaman ilosanomaa seurakuntaan. Draaman avulla oppii paljon. Sitä saisi mielestäni olla enemmänkin seurakunnissa, sanoo Maiju Vainionpää. Teatteri-ilmaisun ohjaajaksi opiskeleva Maiju Vainionpää aloittaa harjoittelun Kokkolan suomalaisessa seurakunnassa. Ensi töikseen hän starttaa varhaisnuorten draamaryhmän.

Maiju Vainionpää opiskelee Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulun esittävän taiteen koulutusohjelmassa.

Idea harjoittelusta syntyi seurakunnan yhteydenotosta taiteen yksikköön. Maiju Vainionpää tarttui haasteeseen.

Harjoittelu seurakunnassa on teatteri-ilmaisun ohjaajalle hieman epätavallinen paikka, muttei mahdoton.

- Suurin työllistymiskenttämme ovat harrastajateatterikentät, mutta meillä on erinomaiset työllistymismahdollisuudet suuntaan jos toiseenkin. Vain taivas on rajana.

Teatterin pariin Maiju Vainionpää eksyi ollessaan viidennellä luokalla.

- Menin äidin ehdotuksesta paikalliseen teatterileikkikouluun. Ja sille tielle jäin.

Maiju Vainionpää on ollut mukana teatteriryhmissä ja kesäteattereissa. Hän on myös käynyt musiikkiteatterilinjaa Kansanlähetyssopistossa Ryttylässä.

Teatteri-ilmaisun ohjaajaopiskelut hän aloitti syksyllä 2009.

Viime kesänä Maiju Vainionpää veti teatterikerhoa alakouluikäisille Lapuan tuomiokirkkoseurakunnassa.

Varhaisnuorten draamaryhmä on tarkoitettu 9-13-vuotiaille tytöille ja pojille.

- Luvassa on leikkejä ja sketsejä, mahdollisten esityksien tekemistä ja tietenkin hauskaa yhdessäoloa, vetäjä lupaa.

- Kokeilemme erilaisia teatterin tekniikoita ja keinoja Raamattuun pohjautuen.

Ryhmä kokoontuu Kaarlelan seurakuntakodilla Helena-salissa torstaisin 9. helmikuuta alkaen klo 17.30-19.30.

Luvassa on myös aikuisten oma draamaryhmä. Se kokoontuu Lähetyssopessa ensimmäisen kerran 7. maaliskuuta klo 17.

- Ryhmässä kokeillaan ja opetellaan erilaisia teatterin tekniikoita ja keinoja, improvisoidaan ja valmistetaan esitys kevätjuhlaan, Maiju Vainionpää kertoo.

- Aiempaa kokemusta ei vaadita, kaikki innokkaat ovat lämpimästi tervetulleita mukaan.

Myös nuorten oma draamaryhmä on suunnitteilla.

Draamaryhmistä voi kysyä lisätietoja Maiju Vainionpäältä, p. 044 3299 285.

